

ялъ оня разбойникъ, който ранилъ и ограбилъ занаятчията. Той си ядѣлъ и пиялъ безгрижно. Чантичката стояла до него. Окото му било още зачервено. Цигуларьтъ се радвалъ, че го отбѣлѣзалъ тъй ясно и започналъ да мисли, какъ да покаже на хората, които били въ гостилницата, че тоя човѣкъ е разбойникътъ.

Каруцарьтъ си поржчалъ ядене. Слугата го донесѣлъ, и той захваналъ да се храни. Като ядѣлъ, разказвалъ на познайниците си, какво му се случило днесъ: какъ се отбилъ отъ пѣтя да види, защо крѣкала една кукувица и какъ намѣрилъ единъ раненъ човѣкъ, който му се оплакалъ, че единъ крадецъ го ударилъ съ камѣкъ по главата и му взелъ хубавата мешинена чантичка

Крадецътъ слушалъ внимателно. Като разбралъ, че тука става дума за него, скрилъ чантичката подъ мишца и се помѣчилъ да излѣзе мълкомъ изъ гостилницата. Но Цигуларьтъ не го оставилъ. Той се засилилъ и го ударилъ още единъ пѣтъ въ зачервеното око. Крадецътъ извикалъ отъ болка, хваналъ се за окото, а чантичката паднала на земята. Хората се обърнали да видятъ, какво е станало на тоя човѣкъ, та вика. Обърналъ се и каруцарьтъ и, шомъ съгледалъ чантичката, извикалъ: „Дръжете го! Той е крадецътъ!“

Той билъ хванатъ веднага и отведенъ въ затвора. На другия день призналъ вината си и билъ осъденъ.

Настѣпила вечеръ. Цигуларьтъ кацналъ на стѣната и прѣкаралъ тамъ нощта. На другия день му се поискало да поразгледа града, та трѣгналъ изъ него. Много нѣща му се харесали, но и въ много примки попадалъ. Всѣкога, когато искалъ да си похвърчи по-свободно, както правѣлъ на полето, той се блѣскалъ въ стѣнитѣ на кѣшитѣ или пѣкъ влизалъ прѣзъ отворенитѣ прозорци въ нѣкоя стая. Единъ пѣтъ влѣзълъ въ една стая тъкмо, когато слугинята я чистѣла. Тя